

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 2,1-5

Widzenie Izajasza, syna Amosa, dotyczące Judy i Jerozolimy: Stanie się na końcu czasów, że góra świątyni Pana stanie mocno na wierzchu gór i wystrzeli ponad pagórki.

Wszystkie narody do niej popłyną, mnożąc ludy pójda i rzekną: Chodźcie, wstąpmy na Górę Pana do świątyni Boga Jakubowego! Niech nas nauczy dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami.

Bo Prawo wyjdzie z Syjonu i słowo Pańskie - z Jeruzalem. On będzie rozjemcą pomiędzy ludami i wyda wyroki dla licznych narodów.

Wtedy swe miecze przekują na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Naród przeciw narodowi nie podniesie miecza, nie będą się więcej zaprawiać do wojny.

Chodźcie, domu Jakuba, postępujmy w świątliwości Pańskiej!

PSALM RESPONSORIJNY

Ps 122,1-2.4-9

REFREN:

Idźmy z radością na spotkanie Pana.

Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano:

„Pójdziemy do domu Pana”.

Już stoją nasze stopy

w twoich bramach, Jeruzalem.

Tam wstępują pokolenia Pańskie,

aby zgodnie z prawem Izraela

wielbić imię Pana.

Tam ustawiono trony sędziowskie,

trony domu Dawida.

Proście o pokój dla Jeruzalem:

Niech żyją w pokoju, którzy cię miłują.

Niech pokój panuje w twych murach,

a pomyślność w twoich pałacach.

Ze względu na braci moich i przyjaciół

będę wołał: „Pokój z tobą”.

Ze względu na dom Pana, Boga naszego,

modłę się o dobro dla ciebie.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 13,11-14

Rozumiejcie chwilę obecną: teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu.

Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas, niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień. Odrzucmy więc uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła.

Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpustie i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości.

Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa i nie troszczcie się zbyt o ciało, dogadzając żądzom.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Ps 85,8

Okaż nam, Panie, łaskę swoją i daj nam swoje zbawienie.

KOMENTARZ

Rozpoczynamy kolejny rok liturgiczny, kolejny Adwent w naszym życiu.

Choć rok liturgiczny zatoczył okrąg, nie oznacza to jednak powrotu do tego samego punktu, w którym rozpoczęliśmy rok temu naszą pielgrzymkę drogą zbawienia.

Świat się zmienił, zmienił się też każdy z nas. Nie chodzi tu jednak o stwierdzenie, że jesteśmy o rok starsi, że zmienił się nasz wygląd, nasza sytuacja rodzinna czy społeczna, że nastąpiły zmiany w naszym kraju.

Rozpoczynając Adwent, musimy zadać sobie pytanie, jak zmieniło się nasze życie w relacji do Zbawiciela? Czy umocniliśmy więź z Chrystusem, czy też nasze relacje z Nim osłabły? Gdzie znajdujemy się dziś na drodze życia duchowego?

W dzisiejszej Ewangelii Chrystus wzywa nas do czujności. Może warto zadać sobie pytanie, czego powinniśmy się obawiać? Czego się wystrzegać, aby nie zostać zaskoczonym?

Świat podąża swoimi drogami i sam sobie wyznacza nowe kierunki. Jednak my, uczniowie Chrystusa, mamy tylko jedną drogę, tę, którą On sam przeszedł, aby nas wprowadzić do domu Ojca.

ks. dr Waldemar R. Macko

Sąd Ostateczny, Bernard van Orley, ok. 1542 r.

EWANGELIA

Mt 24,37-44

Jezus powiedział do swoich uczniów: Jak było za dni Noego, tak będzie z przyjściem Syna Człowieczego.

Albowiem jak w czasie przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali aż do dnia, kiedy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, aż przyszedł potop i pochłonął wszystkich, tak również będzie z przyjściem Syna Człowieczego.

Wtedy dwóch będzie w polu: jeden będzie wzięty, drugi zostawiony. Dwie będą młóc na żarnach: jedna będzie wzięta, druga zostawiona.

Czuwajcie więc, bo nie wiecie, w którym dniu Pan wasz przyjdzie. A to rozumiejcie: Gdyby gospodarz wiedział, o której porze nocy złodziej ma przyjść, na pewno by czuwał i nie pozwoliłby włamać się do swego domu.

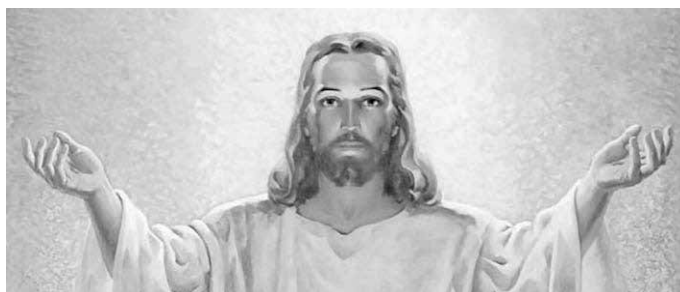
Dlatego i wy bądźcie gotowi, bo w chwili, której się nie domyślicie, Syn Człowieczy przyjdzie.

Oto słowo Pańskie.

List pasterski Episkopatu Polski na Adwent roku Pańskiego 2013

WIERZĘ W SYNA BOŻEGO

Drodzy Bracia i Siostry!

Adwent to radosne oczekiwanie na Zbawiciela

Wsluchując się w słowa znanej pieśni kościelnej: „*Niebiosa, rosę spuśćcie nam z góry*”, wchodzimy w Adwent, czyli w oczekiwanie na przyjście Zbawiciela. Nie jest to czas umartwień, ale porządkowania naszych sumień i naszego życia. W tym okresie łączymy się w naszym oczekiwaniu ze wszystkimi sprawiedliwymi synami i córkami Izraela. W sposób szczególny łączymy się z Maryją i jej Oblubieńcem, św. Józefem, dla których Adwent – od chwili Zwiastowania – był radosnym wyczekiwaniem na narodziny Jezusa. Dzisiejsza liturgia przypomina nam ten czas wypatrywania naszego zbawienia. Pan jest blisko. „*Nadeszła godzina powstania ze snu*” (por. Rz 13,11).

Oczekujemy na Boże Narodzenie, na narodziny Życia, które stanowi źródło i początek każdego ludzkiego istnienia i całej ludzkiej przyszłości (por. Hi 12,10). Adwent jest szkołą czekania. I to może stanowić dla nas trudność, ponieważ wielu ludzi – także wielu chrześcijan – nie potrafi czekać. Charakterystyczne dla współczesnego człowieka, zwłaszcza młodego, jest to, że chce mieć wiele, od razu i po najniższych kosztach. Nie umiemy cierpliwie czekać nawet na święta Bożego Narodzenia. W sklepach już teraz widzimy świąteczne dekoracje, a z głośników od wielu dni płynie śpiew kolęd. Do czego nas zachęcają? Czy do otwarcia Chrystusowi naszych serc, czy też raczej do otwarcia portfeli lub użycia kart kredytowych?

W takim klimacie trudno jest zrozumieć, że Adwent musi mieć swój rytm i swoje tempo. A przecież warto wykorzystać ten czas na duchowe przygotowanie do czekających nas świąt.

Na naszej adwentowej drodze Kościół zaprasza nas do czuwania razem z Maryją, do pogłębiania w czasie rorat nadziei na spotkanie z Panem. W dniach skupienia, rekolekcjach adwentowych i sakramencie pokuty możemy przygotować nasze serca na spotkanie z Tym, który przychodzi, i otworzyć je na potrzeby innych.

Czekamy na rocznicę chrztu Polski

Rozpoczynający się Adwent wpisuje się w inny czas oczekiwania, nieco dłuższy, związany z 1050. rocznicą chrztu Polski. Będziemy ją przeżywać za trzy lata. To historyczne wydarzenie zapoczątkowało nie tylko dzieje Kościoła na ziemiach polskich, ale także przyczyniło się do powstania zrzębów polskiej państwowości. Od momentu przyjęcia chrztu w 966 r. rozpoczęły się dzieje naszej Ojczyzny. Chrzest Mieszka I położył stabilny fundament dla tworzonego przez niego państwa. Przede wszystkim jednak przyjęcie chrześcijaństwa spowodowało wielki zwrot w wymiarze religijnym. Polacy zaczęli odchodzić od bałwochwalstwa, odcinać się od bar-

barzyństwa i odrzucać wielożeństwo. Na płaszczyźnie państwowej wprowadzono normy prawa rzymskiego. Jakże ważna jest także kulturotwórcza rola chrztu Polski, widoczna najbardziej w prowadzonych przez Kościół szkołach, znajdująca swój wyraz m.in. w sztuce, muzyce, literaturze i architekturze.

Świętowanie tej rocznicy jest ważne, ale nie może być celem samym w sobie.

Znajomość naszej przeszłości pozwala odkrywać i doceniać chrześcijańskie korzenie, z których wyrastamy. Służy to patrzeniu na teraźniejszość przez pryzmat wiary w Boga, by w konsekwencji budować naszą przyszłość na fundamencie doświadczenia żywego spotkania z Chrystusem. Chcemy, by wspomnienie historycznego wydarzenia o fundamentalnym znaczeniu dla chrześcijaństwa i państwowości na naszej ziemi stało się impulsem do odnowienia i umocnienia naszej wiary.

W ramach przygotowania do tego jubileuszu Konferencja Episkopatu Polski opracowała program duszpasterski na lata 2013-2017, którego mottem są słowa: „Przez Chrystusa, z Chrystusem, w Chrystusie. Przez wiarę i chrzest do świadectwa”. Program ten jest propozycją duchowej drogi, prowadzącej do odnowienia przymierza chrzcielnego z Bogiem, do postawienia świadectwa wiary. Jest ono ważne w naszych rodzinach, wspólnotach, parafiach, a zwłaszcza wobec naszych sióstr i braci, którzy żyją już tak, jakby Boga nie było, dla których Adwent nie istnieje, bo nie mają na co czekać. Chcemy najpierw ewangelizować samych siebie. Chcemy się nawracać. Ale chcemy także docierać z Dobrą Nowiną do tych, którzy – jak mówi papież Franciszek – „żyją na peryferiach”.

Rok pracy duszpasterskiej, który rozpoczynamy dzisiaj niedzielą, przeżywać będziemy pod hasłem: „Wierzę w Syna Bożego”. „*Wierzmy i wyznajemy, że Jezus z Nazaretu (...) jest odwiecznym Synem Bożym, który stał się człowiekiem*” (KKK, 423).

Wyznanie to jest fundamentem naszej wiary. Wierzmy Jezusowi, gdy przyjmujemy Jego Słowo i spotykamy się z Nim w sakramentach. Wierzmy w Jezusa, gdy przyjmujemy Go osobiście w naszym życiu, w naszych rodzinach i w naszych środowiskach. Pozwólmy Mu przemawiać do naszych serc i budzić w nich tęsknotę za tym, co prawdziwe, dobre i piękne. A zatem pozwólmy Mu, by nas prowadził drogą życia.

Oczekujemy na kanonizację Jana Pawła II

W rozpoczynającym się roku duszpasterskim szczególnym wydarzeniem będzie kanonizacja dwóch wielkich papieży: Jana XXIII i Jana Pawła II. Z radością oczekujemy i przygotowujemy się na ogłoszenie świętym naszego wielkiego rodaka.

Wielu z nas należy do pokoleń, którym dane było doświadczyć działania mocy Bożej w tym niezwy-

kłym człowieku. Jan Paweł II konsekwentnie uczył nas, że siła wiary zależy od otwarcia na działanie Ducha Świętego. Sam każdego dnia prosił Ducha Świętego o Jego dary.

Praktykę tej modlitwy wyniósł z rodzinnego domu. Nauczył się jej od swojego ojca i był jej wierny przez całe życie. Wielokrotnie mogliśmy się przekonać, jak Bóg wysłuchiwał jego modlitwy, czyniąc go narzędziem swej łaski.

W czasie pierwszej wizyty w Ojczyźnie, w kościele w Wadowicach, Jan Paweł II zatrzymał się przy chrzcielnicy i na kolanach dziękował Bogu za dar nowego życia otrzymanego na chrzcie świętym. W prosty sposób pokazał nam, jak bardzo potrzebne jest, byśmy pielęgnowali w sobie duchowość chrzcielną. W 1988 r. pisał: „*Wśród licznych życiowych odkryć nie może zabraknąć jednego, które posiada podstawowe znaczenie dla każdej ludzkiej istoty: osobistego odkrycia Jezusa Chrystusa. Odkrywanie Chrystusa, wciąż od nowa i coraz lepiej, jest najwspanialszą przygodą naszego życia. Ale nie wystarczy odkryć Go tylko raz jeden. Każde bowiem odkrycie Go staje się zachętą do tego, by jeszcze bardziej Go szukać i coraz lepiej poznawać*” (Orędzie na IV Światowy Dzień Młodzieży, n. 1).

W zakończonym przed tygodniem Roku Wiary uświadomiliśmy sobie, że wiara jest darem, ale także poważnym zadaniem. Nie możemy poprzestać na wzruszeniach. Nie możemy tylko wspominać przeszłości. Dlatego nie powinniśmy uciekać przed odpowiedzialnością za przekaz wiary tym, którzy idą z nami i przyjdą po nas. To jest największe wyzwanie, przed jakim stajemy. Postaramy się wypełnić to zadanie, poprzez kierowanie się zasadami wiary, dawanie świadectwa w najbliższym otoczeniu i obronę Kościoła. Wiara musi przenikać nasze myślenie i działanie, naszą pracę nad sobą i apostołstwo. Do takiej odpowiedzialności przygotowywał nas Jan Paweł II, „błogosławiony ze względu na swą wiarę mocną i wielkoduszną, wiarę apostołską” (por. homilia Benedykta XVI w czasie beatyfikacji Jana Pawła II). Jego kanonizacja jest ostateczną pieczęcią, gwarantującą autentyczność tego, czym sam żył i co nam proponował. Od nas zależy, czy ogłoszenie świętym tego świadka wiary zostawi w nas ślad, czy zaowocuje w naszych sercach i postawach żywą wiarą, głęboką nadzieją i gorącą miłością.

Niech Najświętsza Maryja Panna Niepokalanie Poczęta, której tak bardzo zaufał błogosławiony Jan Paweł II, oręduje za nami u swego Syna i wyprasza nam żywą wiarę i apostołski zapał.

Na owocne przeżywanie Adwentu wszystkim w Ojczyźnie i przebywającym po za jej granicami z serca błogosławimy.

Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi obecni na 363. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie w dniu 8 października 2013 r.

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

Gdy mówimy o Mszy św., często używamy określeń: Najświętsza Ofiara, ofiara Mszy św., ofiara Chrystusa i Kościoła, ofiara Chrystusa i nasza ofiara. Co to znaczy, że Msza św. jest ofiarą? Zamknijmy nasze cielesne oczy, a otworzymy oczy serca! Przenieśmy się w duchu na Kalwarię, gdzie Jezus, konając przez trzy godziny w wielkich cierpieniach, oddał za nas na krzyżu swoje życie! To właśnie dzięki tej Ofierze i w tym momencie spływają na nas wszystkie łaski i dary.

W czasie Mszy św. zostaje jakby przerzucony most w czasie i przestrzeni i wszyscy zostajemy przeniesieni do Jerozolimy, na Kalwarię, gdzie stoi krzyż. Na nim wisi konający Jezus z Nazaretu, który cierpi, krwawi, z miłości oddaje za nas życie i modli się. Modli się do Boga Ojca, prosi o przebaczenie, gdyż: „nie wiedzą, co czynią”. A ludzie pod krzyżem bluźnią, szydzą, śmieją się, grają w kości, rzucają losy o Jego szatę... Niektórzy stoją obojętnie w gapiącym się tłumie. Kilka osób z Maryją trwa przy Jezusie... A my, do kogo się przyłączamy?

Odcinek 41:

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

– **Modlitwa eucharystyczna**
– **OFIAROWANIE (1)**

Ofiara

Od początku dziejów człowieka, zanotowanych w przekazach pisanych, „ofiara” oznaczała formę kultu religijnego polegającą na składaniu darów materialnych i duchowych na cześć bóstwa. Od najdawniejszych czasów znane były różne rodzaje ofiar: błagalne, dziękczynne, pochwalne, przebłagalne, krwawe (także z ludzi) i bezkrwawe. Religie określały miejsca, gdzie takie ofiary mogły być składane, określały, kto ma prawo je składać (ofiarnik), co należy składać (dar ofiarny, żertwa) oraz na czyją cześć ofiara powinna być złożona.

W Piśmie Świętym Starego Testamentu jednymi z pierwszych przekazów są opowiadania o ofierze, którą składali Kain i Abel (por. Rdz 4, 1-16), o ofierze Noego po potopie (por. Rdz 8, 20-22). Wreszcie ważne opowiadanie o ofierze, którą miał złożyć Abraham (por. Rdz 22, 1-19).

Abraham często składał ofiary na cześć jednego Boga, a jedna z tych ofiar została drobniutko opisana w Księdze Rodzaju. Oto Bóg zażądał, aby Abraham złożył w ofierze całopalnej swego jedyne, umiłowanego syna Izaaka. Biblia mówi, że Bóg w ten sposób chciał wystawić na próbę posłuszeństwo i miłość Abrahama do Boga. Była to próba hierarchii miłości, kogo bardziej kocha: syna swego jedyne Izaaka czy Boga, któremu oddaje cześć. Abraham, jak wiemy, choć z krwawym sercem z bólu sercem, udał się na górę Moria, aby złożyć Izaaka w ofierze. Znamy ciąg dalszy tej historii: „Abrahamie, Abrahamie... Nie podnoś ręki na chłopca i nie czynń mu nic złego! Teraz poznałem, że boisz się Boga, bo nie odmówiłeś Mu nawet twego jedyne syna” (Rdz 22, 11-12). I Abraham ujrzał barana uwikłanego w ciernie. Złożył go na ofiarę Bogu zamiast Izaaka.

Przez składanie ofiar człowiek wyrażał przekonanie, że Bóg jest Panem wszystkim i przez złożenie ofiary człowiek się Mu oddaje. Od początku w religii Mojżeszowej składano ofiary Bogu jednemu i prawdziwemu. Do najważniejszych z nich należała ofiara paschalna z baranka, złożona w noc wyjścia z niewoli egipskiej, oraz ofiara Przymierza złożona u stóp góry Synaj, w chwili zawierania Przymierza, gdy lud otrzymał Dekalog – Prawo Przymierza. Ofiary te – głównie ze zwierząt – były składane w świątyni jerozolimskiej, gdy naród Izraela przestał być ludem koczowniczym, a stał się ludem zamieszkującym miasta i wsie. Ofiary te były składane jako wyraz wdzięczności Bogu za okazane dobro. Były poświadczeniem, że Przymierze wciąż trwa i lud nadal chce przestrzegać Prawa, które otrzymał od Pana.

Prorocy Izraela zapowiadali jednak, że nadejdzie czas, gdy stracą znaczenie ofiary ze zwierząt i po całej ziemi będzie składana ofiara Nowego i Wiecznego Przymierza, złożona przez cierpiącego sługę Jahwe (por. m.in. Iz 42, 1-9; 49, 1-7). U proroka Malachiasza czytamy: „Nie mam Ja upodobania w was, mówi Pan Zastępów, ani Mi nie jest miła ofiara z waszej ręki. Albowiem [...] na każdym miejscu dar kadzielnny będzie składany imieniu Memu i ofiara czysta” (por. Ml 1, 10-11). W pierwszej modlitwie eucharystycznej wspomniane są te pierwsze ofiary Starego Przymierza, jak ofiara Aba, Abrahama, Melchizedeka, jako zapowiedź ofiary doskonałej, czyli ofiary, jaką złożył Jezus Chrystus. Można więc powiedzieć, że tamte wszystkie ofiary składane od początku historii człowieka były zapowiedzią i cieniem tej ofiary, którą na ołtarzu krzyża złożył Syn Boży. Śmierć Jezusa na krzyżu jest więc zrealizowaniem zapowiedzi o ofierze czystej, świętej i doskonałej. Dzięki tej ofierze Chrystusa staliśmy się dziećmi Bożymi, tworzymy wspólnotę Kościoła Chrystusowego.

Wiemy ze Starego Testamentu, że kiedy najwyższy kapłan składał ofiarę

za grzechy Izraela, przyprowadzano do niego parę zwierząt bez skazy. On wyciągał ręce nad jednym ze zwierząt, co miało znaczyć, że wkłada na nie wszystkie grzechy Izraelitów. Zwierzę to potem puszczano wolno, a drugie, niewinne, zabijano i ofiarowywano Bogu jako ofiarę przebłagalną za grzechy ludzi. Kiedy Jezus przyszedł na ziemię, wszystkie nasze grzechy zostały złożone na Niego. Nas uwolniono, ale niewinny Baranek Boży został skazany na śmierć i ofiarowany Ojcu za nasze zbawienie.

Ofiary składane Bogu, o których czytamy w Nowym Testamencie, a więc w czasach Jezusa Chrystusa, nawiązują do ofiar starotestamentowych, do ich ducha i nazwy, ale jednocześnie widzimy, że mają one już inny charakter. Rodzice Jezusa, Józef i Maryja, zgodnie z prawem Mojżesza po narodzinach syna złożyli w świątyni ofiarę, jaką składali wtedy ludzie ubodzy: „parę synogarlic albo dwa młode gołębie” (Łk 2,24). Maryja, najwierniejsza Prawu Bożemu, przyniosła swe Dziecię, by Je ofiarować Ojcu Niebieskiemu. Od Boga Je otrzymała – Bogu ofiarowała.

Jezus wskazał uczniom na znaczenie ofiary ubogiej wdowy, która wrzuciła do skarbony dwa pieniążki, czyli „wszystko, co miała na swoje utrzymanie” (Mk 12, 41-44). Jezus przygotowywał swoich uczniów do innego rodzaju ofiary. Jego życie było drogą ku Jerozolimie, ku Wieczernikowi i Kalwarii. Tam dokonała się największa i najważniejsza ofiara Jezusa Chrystusa, która przewyższyła wszystkie dotąd złożone, każdy rodzaj ofiary Starego Testamentu. **Ofiarnicza śmierć Jezusa na krzyżu stała się źródłem życia wiecznego dla człowieka.**

Autor Listu do Hebrajczyków mówi do Boga słowami Chrystusa: „Ofiary ani daru nie chciałeś, ale Mi utworzyłeś ciało: całopalnia i ofiary za grzech nie podobały się Tobie. Wtedy rzekłem: Oto idę [...] aby spełnić wolę Twoją, Boże”. Dodaje też: „Usuwa jedną ofiarę, aby ustanowić inną. Na mocy tej woli uswięceni jesteśmy przez ofiarę Jezusa Chrystusa raz na zawsze” (Hbr 10, 5-7.9-10).

Z woli Jezusa moc Jego ofiary krzyżowej i moc zmartwychwstania powtarza się na każdej Mszy św. Tu i teraz realizuje się nasze zbawienie. Jezus ofiarowuje się za nas Ojcu Niebieskiemu, czyli aktualizuje się Jego zbawcza ofiara – męka, śmierć i zmartwychwstanie.

Chrystus nadal ofiarowuje siebie, składając dziękczynienie Ojcu, uwielbiając Go i wstawiając się za całą ludzkość.

„Msza św. bowiem jest żywym przedstawieniem ofiary Krzyża. Pod postaciami chleba i wina, nad którymi została wypowiedziana prośba o wylanie Ducha Świętego, działającego w sposób szczególnie skuteczny w słowach konsekracji, Chrystus składa samego siebie jako ofiarę Ojcu w tym samym akcie, w jakim ofiarował się na krzyżu”. /bł. Jan Paweł II, list apostołski „Dies Domini”, 1998 r., 43/

Ofiarowanie Jezusa jest darem Jego bezgranicznej miłości względem Ojca i wobec grzeszników. Na ołtarzu ofiaruje się za mnie, za moje grzechy, za moją rodzinę i za cały świat. „*Oto Ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu*” (Łk 2,34). Tajemnica straszna! Jezus ofiaruje siebie dla zbawienia wszystkich: dobrych, złych, wierzących i niewierzących. Nie wszyscy jednak przyjmą Jego zbawienie, wielu Go odrzuci, ale też i oni będą odrzuceni na wieki.

Najświętsza Ofiara

Eucharystia to Ofiara Chrystusa, którą przedstawiamy Bogu Ojcu. Nie jest to ponawianie Ofiary Chrystusa – ona jest jedna, doskonała i niepowtarzalna. Podczas Eucharystii sam Chrystus jest jednocześnie Ofiarą i Ofiarnikiem.

„*To On składa w ofierze Bogu siebie samego, swoje Ciało i Krew, a tą własną Ofiarą dokonuje usprawiedliwienia w oczach Ojca całej ludzkości*”.

/bł. Jan Paweł II, „Dar i Tajemnica”/

Msza św. jest najwyższą, potrójną czynnością: przygotowaniem Ofiary, złożeniem Ofiary i Ucztą ofiarną. Od chwili, kiedy kapłan wypowiedział słowa konsekracji, na ołtarzu leży Chrystus ofiarujący się Ojcu. To przede wszystkim Ofiara, którą Syn składa Ojcu i podczas tej Ofiary przyłącza do siebie cały Kościół. Tak więc każdy z nas, uczestniczący w Eucharystii, razem z Chrystusem składa ofiarę Ojcu. I ci wszyscy, za których ją składamy, a którzy są w jedności wiary, żywi i zmarli.

Po przeistoczeniu, po anamnezie następuje moment ofiarowania. Kapłan wyraźnie stwierdza: „**Ofiarujemy Tobie, Boże, Chleb życia i Kielich zbawienia**”. To nie są tylko słowa, lecz czyn, to, co stanowi treść tych słów, jest wydarzeniem. To nie jest zwykła modlitwa, lecz **akt ofiarowania**: człowiek ofiarowuje Bogu – Boga! Ojcu Niebieskiemu składamy Ofiarę Syna. Nie wolno nam przeoczyć tego momentu Mszy św. Przeżywanie Eucharystii wyraża się przede wszystkim w zjednoczeniu się z Chrystusem, ofiarującym siebie samego na ołtarzu. W tym właśnie duchu warto przeżywać moment konsekracji.

Gestem rozłożonych rąk, znakiem ukrzyżowania, kapłan zdaje się ogłaszać: „Oto teraz Jezus ofiarowuje się za nas, składa za nas na krzyżu swoje Ciało, przelewa swoją Krew «za wielu [...] na odpuszczenie grzechów» (Mt 26,28). Ofiarowuje siebie jako pokarm”.

Oczami wiary dostrzegamy tę miłość, z jaką Jezus ofiarował swoje życie na krzyżu, zwycięstwo zmartwychwstania w walce o naszą wolność oraz dar Ducha – tę najbardziej wewnętrzną obecność w nas Trójcy zakochanej w człowieku. To wszystko ożywa i pulsuje pod postaciami darowanego nam Pokarmu.

Złożenie ofiary wyraża modlitwa wypowiedziana przez kapłana w imieniu nas wszystkich: „**Ofiarujemy Tobie, Boże, Chleb życia i Kielich zbawienia**”, która pochodzi z drugiej (najstarszej) modlitwy eucharystycznej. W trzeciej modlitwie eucharystycznej modlimy się słowami: „*(...) składamy Ci wśród dziękczynnych modłów tę żywą i świętą Ofiarę*”. W czwartej: „*(...) składamy Ci, Boże, Jego Ciało i Krew jako Ofiarę miłą Tobie i zbawienną dla całego świata*”. W piątej zaś: „*Wejrzyj, Ojczy święty, na tę Ofiarę: jest nią Chrystus, który w swoim Ciele i w swojej Krwi wydaje się za nas i swoją Ofiarą otwiera nam drogę do Ciebie*”.

Składamy Twojemu najwyższemu majestatowi Ofiarę czystą, świętą i doskonałą

W modlitwie eucharystycznej bardzo często słyszymy słowa o zbawczej ofierze, która jest święta, czysta i doskonała. Tylko Bóg może ją taką uczynić.

„Eucharystia jest nade wszystko świętą ofiarą: ofiarą odkupienia i tym samym ofiarą Nowego Przymierza”.

/bł. Jan Paweł II/

W pierwszej modlitwie eucharystycznej modlimy się słowami wypowiedzianymi przez kapłana: „**Boże Ojczy [...] składamy Twojemu najwyższemu majestatowi z otrzymanych od Ciebie darów Ofiarę czystą, świętą i doskonałą, Chleb święty życia wiecznego i Kielich wiekuistego zbawienia. Racz wejrzeć na nie z miłością i łaskawie przyjmując... Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, niech Twój święty Anioł zanieś tę ofiarę na ołtarz w niebie przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna, otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę**”. Słowa te mocno podkreślają niezwykłość i świętość ofiary Chrystusa, także tej, która dokonuje się podczas każdej Mszy św. sprawowanej z woli Chrystusa w Kościele.

Gdy prosimy o przyjęcie ofiary eucharystycznej, którą sam Bóg włożył niejako w nasze ręce („To czyńcie na Moją pamiętkę”), chodzi o to, że obiektywnie Bóg zawsze i nieustannie przyjmuje Ofiarę swego Syna. Ale nie jest to nigdy tylko ofiara samego Chrystusa. Zawsze są w tej ofierze zawarci ludzie ofiarujący, wraz ze swoją dyspozycją, która może być bardzo różna („których wiara i oddanie są Ci znane”). Ważność sakramentu zależy od poprawnego wykonania rytu, a owocność – od świętości zgromadzenia Kościoła. Przy czym „świętość” rozumiemy tu jako radykalne otwarcie się na Boga, a nie tylko samą doskonałość moralną.

Niech więc słowa wypowiedziane przez kapłana modlitwy eucharystycznej

o ofierze „czystej, świętej i doskonałej” uświadomią nam, jak święte i wielkie tajemnice sprawujemy, niech pobudzą nas do głębokiego szacunku i miłości wobec Ofiary Jezusa Chrystusa i naszej ofiary. Wszyscy, wraz z celebrazem, łączymy się z Chrystusem „w głoszeniu wielkich dzieł Bożych i w składaniu Ofiary” (por. OWMR, 78). Z ofiarą Chrystusa łączymy na Mszy św. także ofiarę z naszego życia, cierpienia, pracy; składamy w ofierze Bogu samych siebie, a zwłaszcza naszą wolę służenia Mu każdego dnia.

Ofiarowanie

Podczas konsekracji w sakramentalnych znakach uobecnia się Ofiara, którą z siebie składa Chrystus. Jezus tę Ofiarę przekazuje Kościołowi, czyli każdemu z nas. Czyni to również w tym celu, abyśmy mogli ofiarować Bogu Jego Osobę jako naszą własną ofiarę, jako nasz dar.

Podczas Najświętszej Ofiary nie składamy Bogu tylko naszych drobnych, choć dla nas tak ważnych, darów, lecz samego Jezusa Chrystusa, **i to jest jedyna Ofiara godna Boga**. A my z racji tak wielkiego daru, który składamy Panu, mamy możliwość dołączyć do niego to wszystko, co dla nas ważne. Nasze małe ofiary, złożone z tym, co najświętsze na tej ziemi, mają nieocenioną wprost wartość.

Chrystus ofiarowuje nie tylko siebie, lecz wszystkich członków swego Ciała mistycznego. Wszyscy, którzy są w stanie łaski, zostają ofiarowani, nawet jeśli nie uczestniczą we Mszy św. Ojciec Święty, biskupi, kapłani, zakonnicy, zakonnice, świętobliwi rodzice, bojowe nastolatki, niewinne dzieci, bogaci i biedni, uczeni i prości, święci i potykający się grzesznicy, ze swoją miłością, modlitwami, ofiarami, cierpieniem... z całym swoim życiem. Ponieważ jesteśmy ofiarowywani przez Chrystusa na każdej Mszy św., powinniśmy prowadzić dobre i święte życie, abyśmy zawsze byli, na ile to możliwe, czystą i miłą ofiarą.

Oreddie Bożej Miłości

Najpiękniejsze słowa Jezusa, oreddie Bożej Miłości, zapisał św. Jan w Ewangelii: „*Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony*” (J 3, 16-17). Takiej mocy sprawczej nie miały dotąd żadne ofiary. Ponadto Tym, który oddaje swego Jednorodzonego Syna na ofiarę, nie jest człowiek, ale Bóg wszechmogący.

Już samo wcielenie Syna Bożego jest dla nas niepojętym, wielkim dziełem Boga, albowiem Jezus Chrystus „*istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjmawszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci uznany za*

człowieka, uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej” (Flp 2, 6-8).

Śmierć Jezusa miała sens, bo „On to został wydany za nasze grzechy i wskrzeszony z martwych dla naszego usprawiedliwienia” (Rz 4,25). Św. Paweł dodaje jeszcze, że wszyscy, którzy zostali ochrzczeni w Imię Jezusa Chrystusa, zostali zanurzeni nie tylko w Jego śmierć, ale i zmartwychwstanie (zob. Rz 6, 3-5). Dlatego też jako chrześcijanie „wierzymy, że z Nim (Jezusem) również żyć będziemy, wiedząc, że Chrystus, powstawszy z martwych, już więcej nie umiera, śmierć nad Nim nie ma już władzy. Bo to, że umarł, umarł dla grzechu tylko raz, a że żyje, żyje dla Boga” (Rz 6, 8b-10).

Nasza grzeszność, skażona natura dziecka Bożego tylko w Chrystusie, tym Paschalnym Baranku, może uświęcać się w sposób doskonały. Poza Nim zawsze jesteśmy jedynie grzesznikami, marnotrawnymi synami, błędzącymi po bezdrożach naszego ziemskiego życia. Jezus przez swoją śmierć przemienił także naszą śmierć; stała się ona przejściem do wiecznej ojczyzny w niebie, do wiecznej chwały Ojca. Bóg jest naszym Ojcem, a my jesteśmy Jego dziećmi przez Jezusa Chrystusa. Także w momencie naszej śmierci nie możemy upaść niżej, jak tylko w kochające ramiona naszego Ojca.

Msza św. to wzniosły czyn Chrystusowy, to całkowite wyniszczenie. To doskonałe wyrzeczenie się własnej woli i postępowania w zgodzie z nią, to doskonałe zdanie się na wolę Ojca. Chrystus cały swój byt i swoją wolę złożył w ręce Ojca. To tajemnica ponad wszystkie widzialne cuda: Pan nieba i ziemi w stanie największej bierności! Syn Boży tak dalece bezgranicznie i w pełnym zaufaniu oddaje się Bogu Ojcu, gotów jest bezwarunkowo wydać się w ręce ludzi, którzy mogą uczynić z Nim to, co chcą. Pan, Król wszechświata, nie zrobił nic, aby siebie ocalić. W swej bierności pozwolił się wykrwawić na krzyżu... Nie czynność jest największym dziełem Chrystusa, ale właśnie bierność, od ogrodu oliwnego aż po Kalwarię.

Wszystkiego, czego dokonał Chrystus, dokonał z myślą o nas i dla nas, dla każdego z nas. Z miłości stał się człowiekiem, z miłości poniósł haniebną śmierć na krzyżu, z miłości powstał z martwych. Postuszenie zaakceptował umieranie dla samego siebie i dla naszej woli, abyśmy mogli żyć w Bogu i dla Boga. Toteż „nauka krzyża głupstwem jest dla tych, co idą na zatracenie, mocą Bożą zaś dla nas, którzy dostępujemy zbawienia!” (1 Kor 1,18).

To dobrowolne ofiarowanie swojego ciała na krzyżu z miłości do nas, do wszystkich ludzi, jest z ludzkiego punktu widzenia całkowicie niezrozumiałe. „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,13). Można to wytłumaczyć jedynie jako „szaleństwo” **Bożej miłości**. Jezus zgodził się pójść na krzyż, żeby nas wszystkich uzdolnić do naśladowania Jego miłości. „My głosimy Chrystusa ukrzyżowanego, który jest zgorszeniem dla Żydów, a głupstwem dla pogan, dla tych zaś, którzy są powołani, tak spośród Żydów, jak i spośród Greków, Chrystusem, mocą Bożą i mądrością Bożą” (1 Kor 1,23n). I to właśnie największe dzieło żyje nadal w Hostii. Słowem „hostia” oznaczano żywą ofiarę, ofiarowujemy bowiem Ciało i Krew Tego, który umarł, a zmartwychwstał. To w Hostii zawiera się ta NAJWIĘKSZA miłość.

Pozwólmy tej wielkiej miłości Jezusa przeniknąć nasze serca. To jest miłość aż do końca, aż do ofiary ze swego życia, miłość aż do przelania krwi – za mnie i za wszystkich, za których teraz się modłę. Przez tę tajemnicę krzyża Chrystus odkupił świat. Do tej tajemnicy powinniśmy się zbliżać z wielką czcią i pokorą, a przede wszystkim z wdzięcznym i kochającym sercem. Jak Jezus pokładać nadzieję w Bogu, pragnąc posiadania Boga i Jego świętej woli.

Każdy z nas jest wezwany do głębszego zrozumienia orędzia Bożej Miłości, do otwarcia i wypełnienia go w swoim życiu. Bóg Ojciec pragnie, by każdy z nas przyjął Jego Miłość w osobie Jednorodzonego Syna, który nie został posłany, aby ludzkość potępić, lecz aby przyprowadzić ją do źródeł życia. Tak bardzo potrzeba zawierzenia tej Miłości i bezgranicznego oddania się w ręce kochającego Ojca. On pragnie każdego z nas obdarować najcenniejszym darem – swoim własnym Synem – w którym umiłował nas aż do końca, aż po śmierć krzyżową.

Chrystus, jako dar Ojca, nie przychodzi do tych, którzy dobrze się mają, ale do wszystkich pogrążonych w ciemności grzechu. Celem Jego przyjścia nie jest potępienie człowieka, lecz jego ocalenie. Chrystus jest nieustannie obecny w historii życia każdego z nas, pragnie obdarzać nas łaską zbawienia. On udziela prawdziwej wolności w działaniu i słowie. Pozwala żyć w wolności dzieci Bożych – w prawdzie i pokoju. Dzięki wierze, w mocy Ducha Świętego, możemy dostrzegać wielkie dzieła Boże, które dokonują się każdego dnia. Dzięki temu możemy podejmować drogę ku świętości. W postawie wiary możemy widzieć

głębiej kochające oblicze Boga oraz słyszeć mocniej Jego głos. W mocy Ducha Świętego nasze życie, otwarte na dar Ojca w osobie Jednorodzonego Syna, staje się przejrzyste Prawdą i wrażliwe Miłością.

Ojce,
wielbimy Ciebie, przez umiłowanego
Syna Twojego, Jezusa Chrystusa,
za wspaniały plan Twojej miłości
względem nas.
On jest Słowem Twoim, przez które
wszystko stworzyłeś.
Jego nam zesłałeś jako Zbawiciela
i Odkupiciela.
On, spełniając Twoją wolę,
nabył dla Ciebie lud święty,
gdy wyciągnął swoje ręce na krzyżu,
aby śmierć pokonać i objawić moc
Zmartwychwstania.
On swoim życiem wezwał nas
do naśladowania,
abyśmy upodobniwszy się do Niego,
mogli osiągnąć życie wieczne w
Twoim Królestwie.
Za te znaki Twojej dobroci
wychwalamy Cię
i z ufnością Ciebie prosimy o łaski,
których nam potrzeba.
Amen.
Panie, przymóż nam wiary.

Ania i Zbyszek Kozikowscy
Konsultacja: ks. dr Waldemar R. Macko

W następną niedzielę, **8 grudnia**, nastąpi comiesięczna wymiana tajemniczek różańcowych. Zapraszamy na spotkanie **Kół Żywego Różańca**, które rozpocznie się o **godz. 16.00**, w kanonii.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 10.11.2013 do 8.12.2013

**Módlmy się o Miłosierdzie
Boże dla dusz w czyśćcu
cierpiących.**

”Szczęść Boże”

Zapraszamy do księgareni parafialnej

EFFATY

która mieści się w prawym
przedsiönku świątyni.

Księgarenka przyjmuje zamówienia na Katechizm Kościoła Katolickiego
oraz na inne książki.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjonalia.

Świąteczny upominek dla najbliższych

Z myślą o nadchodzących świątach i prezentach pod choinką pomagająca bezdomnym Fundacja Kapucyńska zorganizowała akcję, dzięki której można wesprzeć budowę Kapucyńskiego Ośrodka Pomocy i jednocześnie sprawić bliskiej osobie niezwykły upominek.

Świąteczny zestaw, proponowany przez Fundację, to miodowe, naturalne mydło „Nadzieja” i różaniec wykonany przez osobę bezdomną.

Cały dochód ze sprzedaży zestawów zostanie przeznaczony na budowę Kapucyńskiego Ośrodka Pomocy, w którym ubodzy i bezdomni znajdą pomoc doraźną oraz wsparcie psychologiczne i duchowe.

Wszyscy zainteresowani świątecznym zestawem mogą go kupić do 21 grudnia br. w sklepie internetowym Fundacji, w kategorii „Oferta świąteczna”, lub bezpośrednio przy furcie klasztoru Braci Mniejszych Kapucynów w Warszawie przy ul. Miodowej (wejście od ul. Kapucyńskiej 4), w każdy czwartek w godzinach 17.00-20.00.

„Za pięć godzin zobacz Jezusa”

Alumni kursu III Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Warszawsko-Praskiej mają zaszczyt zaprosić na sztukę teatralną pt.: „Za pięć godzin zobacz Jezusa”. Spektakl ukazuje historię nawrócenia Jacques'a Fescha, mordercy, który w więzieniu odnajduje wiarę.

Terminy spektakli:

07.12 (sobota) – o godz. 19:30 (premiera)
 08.12 (niedziela) – o godz. 15:30 i 18:00
 09.12 (poniedziałek) – o godz. 20:00
 10.12 (wtorek) – o godz. 19:00
 14.12 (sobota) – o godz. 16:30 i 19:00
 15.12 (niedziela) – o godz. 16:30 i 19:00
 17.12 (wtorek) – o godz. 19:00
 Rejestracja grup: tel. (0-22) 676-53-40
 lub 676-53-50.

Więcej informacji: <http://wsddwp.edu.pl>

SALONIK WILANOWSKI

pełniący podwójną funkcję:
 kawiarenki parafialnej
 i galerii sztuki „Dzwonnica”
 zaprasza.

W lutym 2014 r., wzorem lat ubiegłych, planujemy zorganizowanie w dzwonnicy wystawy

ARTYSTÓW Z NASZEJ PARAFII.

Już dzisiaj zachęcamy do udziału wszystkich Państwa, którzy chcielibyście zaprezentować własne dzieła. Szczególnie serdecznie zapraszamy twórców, którzy brali już udział w poprzednich takich prezentacjach.

Organizatorki wystawy

Zapraszamy na strony internetowe Parafii pw. św. Anny

Porządek Nabożeństwa

Sakramenty

Duszpasterze i Siostry

Wspólnota

Tygodnik „Klimaty św. Anny”

Biblioteka

Zaproszenia

Ogłoszenia

Komentarz na niedziele i święta

Fundacja Ecclesia Villanovensis

Historia Parafii

Chór Wilanowski

Cmentarz Wilanowski

Ważne linki

Kancelaria

Kontakt

KOMENTARZ NA NIEDZIELE
 VI Niedziela Zwykła

www.parafiawilanow.pl

Zarówno nasza parafia, jak i Fundacja Ecclesia Villanovensis są także obecne na Facebook'u.

www.facebook.com/parafia.wilanow

E-booki na parafialnej stronie internetowej

Na stronie internetowej parafii znajdują Państwo zakładkę „Biblioteka”, w niej zaś kolekcję e-booków, czyli książek elektronicznych, które za darmo – w formacie PDF – można pobierać na swoje komputery oraz innego rodzaju nośniki.

W ofercie znajdują się m.in. encykliki Jana Pawła II czy Benedykta XVI, „Kazania sejmowe” ks. Piotra Skargi, którego rok obecnie obchodzimy, a także kilka dzieł z klasyki polskiej literatury. Biblioteka będzie sukcesywnie rozbudowywana.

Kiermasz świątecznych kartek

Dziś, 1 grudnia, zapraszamy do dzwonnicy na kiermasz świątecznych kartek, autorstwa pani Marii Gołębiewskiej – Czarnieckiej. Każda kartka jest inna, a wszystkie wykonane własnoręcznie przez artystkę, w różnych technikach i z przeróżnych materiałów.

Zeskanuj kod QR i czytaj „Klimaty” w smartfonie lub na tablecie.

NA PIERWSZĄ NIEDZIELĘ ADWENTU

Jak będzie z przyjściem Syna Człowieczego? To pytanie stawia nam Ewangelia w pierwszej niedzielę Adwentu... Adwentu, który nie od razu jest czasem oczekiwania na Boże Narodzenie. W pierwszej części, do 17 grudnia, oznacza on czas przygotowania do paruzji, czyli powtórnego przyjścia Chrystusa.

Zatem, jak to będzie z przyjściem Syna Człowieczego?

Jezus nie opisuje tego dnia. Mówi tylko, że tego wydarzenia nie wyznaczono w kalendarzu: nie wiemy, kiedy nastąpi. „Gdyby gospodarz wiedział, o której złodziej ma przyjść, nie pozwoliłby włamać się do swojego domu”. Ponadto, mówi o naszym zadaniu: konieczności czuwania. Wielu z nas „nie spostrzeże się”, bo zapomni, że czuwać trzeba zawsze, a nie „na godzinę”. Jak gospodarz, który nie spostrzegł, że ktoś włamał się do jego domu, jak ludzie za dni Noego, którzy się nie spostrzegli, że przyszedł potop.

Ale to nie znaczy, że przyjście Syna Człowieczego mamy wprost porównać do apokaliptycznej wizji potopu albo rujnującej akcji złodzieja. Takie porównanie służy temu, byśmy pamiętali o postawie Oczekującego.

Z przyjściem Syna Człowieczego może być tak, jak z przyjazdem pociągu na dworzec. Tyle że nie ma rozkładu. Nie wiadomo, kiedy pociąg przyjedzie. A nasze życie to poczekalnia. Oczekujemy przyjazdu osoby, za którą tęsknimy.

Chodzi o to, by nie zapomnieć, że czekamy. By nie zająć się czymś w poczekalni. Pociąg nadjedzie, wysiądzie z niego oczekiwana Osoba, a nas zabraknie na peronie, bo zapomnieliśmy, po co tu jesteśmy.

ks. Przemysław Śliwiński

**WSPOMÓŻ RENOWACJĘ
KOŚCIOŁA św. ANNY
w Wilanowie**

**Fundacja
Ecclesia
Villanovensis**

www.fundacja-wilanow.pl

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: *Maciej Lichota*

ZADANIE:

Rozwiąż test. Litery przy poprawnych odpowiedziach utworzą rozwiązanie.

1. W I Niedzielę Adwentu:

- P** rozpoczyna się Triduum Paschalne
A rozpoczyna się nowy rok liturgiczny
S rozpoczyna się nowenna przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego
B kończy się rok kalendarzowy

2. Ile niedziel wchodzi w skład Adwentu?

- R** trzy
D cztery
P pięć
A siedem

3. Jaka uroczystość maryjną Kościół przeżywa co roku podczas trwania Adwentu?

- V** uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny
J uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny
Z uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki
O uroczystość Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski

4. Jak nazywają się Msze św. wotywne o Matce Bożej odprawiane w Adwencie z reguły o świcie?

- Y** gregorianki
D Msze św. koncelebrowane
E roraty
M gromnice

5. Jaki kolor szat liturgicznych obowiązuje podczas Mszy św., o których mowa powyżej?

- N** biały
T czerwony
J fioletowy
H różowy

6. Kiedy obchodzimy liturgiczne wspomnienie św. Mikołaja?

- N** 8 grudnia
S 1 grudnia
T 6 grudnia
A 10 grudnia

7. Jak nazywa się III Niedziela Adwentu?

- R** Niedziela Laetare
U Niedziela Gaudete
C Wielka Niedziela
A Niedziela Palmowa

8. Jaki kolor szat liturgicznych obowiązuje w I, II i IV Niedzielę Adwentu?

- S** fioletowy
M biały
I różowy
E zielony

Drogie dzieci!

Od pierwszej niedzieli listopada na łamach „Klimatów św. Anny” trwa konkurs, który polega na rozwiązywaniu zadań, ukazujących się co tydzień w naszym piśmie parafialnym. Nagrody dla zwycięzców ufunduje ks. proboszcz. W roku szkolnym 2013/2014 przewidziane są III części konkursu, po każdej z nich odbędzie się losowanie i rozdanie nagród.

Część I trwa od 3 listopada do 29 grudnia. Pod koniec roku na stronie internetowej parafii opublikowana zostanie karta odpowiedzi, którą należy wydrukować lub przepisać, uzupełnić i przed wyznaczonym terminem wrzucić do specjalnie przygotowanego pudełka, które będzie się znajdować w zakrystii. Serdecznie Was zachęcam do udziału w konkursie. Dokładne terminy, do kiedy można udzielać odpowiedzi i kiedy odbędzie się rozdanie nagród, zostaną podane w późniejszym czasie.

I Niedziela Adwentu - 1 grudnia 2013 r.

1. Dziś, w pierwszą niedzielę Adwentu, rozpoczynamy nowy rok liturgiczny. Adwent to czas oczekiwania na przyjście Pana Jezusa, które przeżywamy w liturgii świąt Bożego Narodzenia. Jest to także czas przygotowania na powtórne przyjście Zbawiciela na końcu czasów. Liturgicznym znakiem oczekiwania jest poranna Msza św., zwana roratami. W naszym kościele odprawiamy ją codziennie o godz. 7.00. Dzieci zapraszamy szczególnie w każdy poniedziałek, środę i sobotę Adwentu.
2. Dziś przypada I niedziela miesiąca. Nabożeństwo adoracyjne zostanie odprawione o godz. 17.00, a następnie procesja eucharystyczna wewnątrz kościoła. Prosimy ministrantów, bielanki, asystę kościelną i wszystkie wspólnoty parafialne o udział w procesji.
3. Spotkanie dzieci przygotowujących się do I Komunii Świętej i ich rodziców odbędzie się w następną niedzielę, 8 grudnia, po Mszy św. o godz. 11.30. W czasie liturgii zostaną poświęcone i wręczone dzieciom medaliki.
4. Doroczna adoracja Najświętszego Sakramentu przypada w naszej parafii w dniach od 1 do 3 grudnia. Zachęcamy wszystkie wspólnoty i parafian do liczego udziału w nabożeństwie.
5. W tym tygodniu przypada I czwartek, I piątek i I sobota miesiąca.

Dzisiejsze wystawienie Najświętszego Sakramentu i adoracja będą trwać od godz. 14.00 do 17.00, a w poniedziałek i wtorek od godz. 10.30 do 17.00.

W czwartek, 5 grudnia, Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie zostanie odprawiona o godz. 17.00, a po niej Koronka do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie.

W piątek, 6 grudnia, Msza św. wotywna o Najświętszym Sercu Pana Jezusa będzie sprawowana o godz. 12.00. Z sakramentu pokuty i pojednania będzie można skorzystać rano i od godz. 16.00, w czasie adoracji Najświętszego Sakramentu. Pragniemy również odwiedzić chorych i osoby w podeszłym wieku. Imiona i nazwiska oraz adresy osób pragnących skorzystać z sakramentu pokuty

i pojednania oraz przyjąć Najświętszy Sakrament prosimy zgłaszać w zakrystii lub w kancelarii parafialnej.

W sobotę, 7 grudnia, Msza św. wotywna o Niepokalanym Sercu NMP zostanie odprawiona o godz. 7.00, a po niej odmówimy Różaniec.

6. Po raz dwudziesty CARITAS POLSKA organizuje kampanię społeczną wspierającą najbardziej potrzebujących dzieci – „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom”. We wszystkich kościołach całej Polski od 1 grudnia rozprowadzane są świece. Uzyskane w ten sposób środki finansowe CARITAS przeznacza na całoroczne dożywianie dzieci w szkołach, przedszkolach, świetlicach, na pomoc edukacyjną i letni wypoczynek.
7. Według raportu Komisji Europejskiej Polska ma jeden z najwyższych wskaźników dzieci żyjących w biedzie, jest to prawie 30% dzieci. Tradycyjnie już nasza parafia włącza się w akcję rozprowadzania świec, które zapłoną w naszych domach w wigilię Bożego Narodzenia.
8. Wzorem lat ubiegłych pragniemy zorganizować dla dzieci uroczystość św. Mikołaja z rozdaniem prezentów. Prosimy rodziców o przygotowanie i przyniesienie подарunków dla swoich pociec do zakrystii przed Mszą św. Przy tej okazji chcemy również wręczyć prezenty dzieciom z rodzin wielodzietnych i potrzebujących wsparcia materialnego, dlatego dziś będziemy zbierać do puszek ofiary na ten cel. Spotkanie z Mikołajem odbędzie się w najbliższy piątek, 6 grudnia, po Mszy św. o godz. 17.00.
9. W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:
 - we wtorek, 3 grudnia – wspomnienie św. Franciszka Ksawerego, kapłana;
 - w piątek, 6 grudnia – wspomnienie św. Mikołaja, biskupa;
 - w sobotę, 7 grudnia – wspomnienie św. Ambrożego, biskupa i doktora Kościoła.
 Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

9. W następną niedzielę, 8 grudnia, obchodząc będziemy uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny.
10. Za tydzień rozpoczniemy też rekolekcje ewangelizacyjne, które poprowadzi nasz wikariusz, ks. Marcin Lorez. W poniedziałek, wtorek i środę, 9-11 grudnia, spotkania rekolekcyjne będą się odbywać o godz. 18.45. W czwartek, 12 grudnia, zakończenie rekolekcji Mszą św. o godzinie 18.00.
11. W związku z bardzo licznymi prośbami o modlitwę o nawrócenie pierwszego dnia rekolekcji, 8 grudnia, o godzinie 15.00, zostanie odprawiona Msza św. w intencjach nawrócenia osób, zarówno tych zgłoszonych na kartkach, jak i potrzebujących tego parafian. Eucharystia będzie sprawowana w ramach rejonowego spotkania (Dnia Wspólnoty) wspólnot Ruchu Światło-Życie.
12. Rekolekcje adwentowe w naszej parafii rozpoczną się w niedzielę, 15 grudnia. Poprowadzi je ks. Adam Jabłoński. Nauki rekolekcyjne głoszone będą w niedzielę podczas każdej Mszy św., za wyjątkiem tej o godz. 7.00, oraz w poniedziałek, 16 grudnia, o godz. 17.00 i 18.30, i wtorek, 17 grudnia, o godz. 17.00 i 18.30.

W dni powszednie rekolekcji wieczorna Msza św. rozpocznie się o godz. 18.30, a nie jak zwykle o 18.00. W czasie rekolekcji będzie można skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania.

13. Taca z dzisiejszej niedzieli przeznaczona będzie na potrzeby Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie.
14. Rozpoczynamy zapisy na parafialną pielgrzymkę na uroczystości kanonizacyjne bł. Jana Pawła II do Rzymu. Pielgrzymka odbędzie się w terminie: 24 kwietnia – 2 maja 2014r. W programie, poza Rzymem, przewidziane jest również m.in. nawiedzenie sanktuariów w Manoppello, Lanciano, Loretto i Asyżu. Koszt pielgrzymki to 1480 zł. Zapisy przyjmowane są w zakrystii i kancelarii do końca grudnia. Przy zgłoszeniu należy wpłacić bezzwrotną zaliczkę w wysokości 450 zł.
15. W tym roku pragniemy odwiedzić mieszkańców Wilanowa Królewskiego, Niskiego i Wysokiego. Kolędę rozpoczniemy 18 grudnia. Nowych parafian oraz tych, którzy chcieliby zaprosić księdza po raz pierwszy, prosimy o zgłoszenie się do zakrystii lub kancelarii parafialnej.
16. W zakrystii można nabyć poświęcony opłatek i sianko na stół wigilijny.
17. Miłosierdnemu Bogu polecamy zmarłych w ostatnim miesiącu naszych parafian:
 - śp. Janinę Minotę,
 - śp. Eugeniusza Śliwińskiego,
 - śp. Józefa Pawła Rybarczyka,
 - śp. Kazimierę Kraszewską,
 - śp. Romualda Brunza,
 - śp. Zbigniewa Jaszczuka,
 - śp. Stefana Rybarczyka,
 - śp. Stanisława Kanabusa,
 - śp. Marię Ryteł.

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(tel. czynny od poniedziałku do piątku w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie - V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku: 62 1500 1272 1212 7002 4425 0000
internet: www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

